

Från den dagliga verksamheten

som blev avklippta och aldrig kan ersättas. Läkare har vid en del fall bett Gina komma till sjukhuset .

Hon kan berätta att hon fått syn på den Osynlige, som bär henne varje dag. En dag ringde Gina och frågade vad man säger när någon är döende. Hennes barndomskamrat låg på sitt yttersta i bröstcancer och mannen och hennes nygifta son var helt förtvivlade när de såg och hörde hennes aggression.

Gina körde till dödsbädden och satt där i rullstol, bredvid sin sjuka, olyckliga kamrat. Efter någon timma sjönk radbandet ned på golvet men bönen om förlåtelse och frid steg upp till himlen. Mannen fick följa sin fru och sonen sin mor, sista sträckan, i frid. De var helt förvånade över hennes lugn. Ångesten och oron hade släppt – för evigt.

Gina fortsätter att använda sitt livsöde för att ge hopp och styrka till andra som går igenom mörka perioder. Det känns underbart för mig att kunna stötta henne så hon kan fortsätta vara en välsignelse i sin omgivning. Gud välsigne er som stöttar stiftelsen så vi kan fortsätta verka.

Namnändring

Länsstyrelsen har stadgat att ordet "insamling" ska ingå i stiftelser som har 90-konton. I senaste styrelsemöte anpassades namnet till nya reglerna. **Maj-Lis Filantropiska InsamlingsStiftelse** är det nya namnet. Vi fortsätter som tidigare med att hjälpa de mest utsatta i samhället. Stiftelsens 90-konto menas att vi är en organisation som granskas, för att givare ska vara säkra på var gåvorna går.

Glädjen som Gina känner idag vill hon dela med sig. Även om hon dagligen blir påmind av det misslyckade självmordsförsöket där hon förlorade båda benen.

Postgiro 900 499-5

Layout: Samuel Johansson

Postgiro 900 499-5

Ett Hopp i Mörkret

Nyhetsbrev från

Maj-Lis Filantropiska InsamlingsStiftelse

juni-augusti 2003

Jag var hungrig, törstig, hemlös, naken, satt i fängelse... Jag var sjuk och ni såg till mig Matt.25;35-36

Hon kastade sig för tåget - och överlevde

Idag räddar hon olyckskamrater

Läkare på psyket ringer då och då efter Gina för att hon ska komma och berätta för någon patient om hur hon kom ur sitt mörker.

Så såg det inte ut för några år sedan. Min första kontakt med Gina var då en katolsk broder, Sr Louro, väddade för en kvinna som kastat sig för tåget, men

Från den dagliga verksamheten

överlevde. Hon ville inte fortsätta leva. Någon måste passa henne hela tiden för att hon inte skulle göra ett nytt försök.

Jag såg inte hur hon skulle kunna vara hos oss. Ett sån't fall skulle behöva all tid och vi hade redan fullt upp. Men Sr Louro gav sig inte. Han lovade se till att någon kom med Gina på morron och hämtade henne på kvällen – bara hon fick komma.

Några vänner hade installerat en liten hissanordning för att Gina skulle ta sig från gatuplan ner till ingången på bottenvåningen – ett par, tre meters höjd. Även här försökte hon kränga sig ur sin nya rullstol. Hennes ångest var så stor.

Gina fortsätter att använda sitt livsöde för att ge hopp och styrka till andra som går igenom mörka perioder.

Jag kunde inte överväga längre, utan lovade hjälpa.

Det blev inte några dagar – utan år. Efter en intensiv kamp, vände det. Allt eftersom Gina fick höra hur värdefull och älskad hon var och att hon kunde få förlåtelse för det hon gjort, började ångesten släppa, lite i sänder. När Gina med Jesu hjälp fick kontroll över de onda, oroliga tankarna började det ljusna för henne. Hon fick styrka inom sig.

Än tycker Gina att det är otäckt då bommarna fälls och sirenerna tjuiter tills tågen rusat förbi.

– Jag hörde en röst som sa; “kasta dig för tåget”, och så kastade jag mig ner, berättar hon.

Gina, kommer ofta till Stiftelsens lagerlokaler för att hjälpa andra som går igenom mörka perioder

Vad var det som gjorde att det blev så här hemskt? Nu miste hon visserligen bara benen. Men det kunde ha slutat mycket värre!

Lite, nu och då, har Ginas historia kommit fram. Hon kom från landet. En vacker dag kom en grannpojke och fråga mamman om han fick bjuda med Gina på en biltur. Han gjorde henne med barn där under ett träd. Gina blev tvungen att gifta sig.

När det blev skoldags för sonen Joao, kämpade Gina att han skulle få det bra. Bättre än dom hade det, så Joao lämnades in till Marinens skola, där han fick utbildning, men alltid måste vara på sjön och bo i båt. Och Gina och hennes man ville bo bättre än i en barack och lyckades ta lån, så de flyttade in i en egen liten vrå. Men den ekonomiska kampen och

---

Nu och då måste Gina opereras i köttet runt benpiporna.

---

jakten för att få ihop tillräckligt för att betala av det månatliga lånet blev för stor. I sin desperation, där alla svårigheter hopade sig, verkade problemen olösliga. Gina orkade inte längre...

Långt senare när min mamma, kom ner hit till Portugal och hälsade på, sa att hon aldrig sett någon så glad, som Gina. Åren har gått och Gud har verkligen hjälpt Gina. Hon har idag en liten syateljé och handikapps bil – trots att hon är rullstolsbunden. Hon försökte med proteser men kunde inte klara balansen på de små stumparna som var kvar.

Nu och då måste Gina opereras i köttet runt benpiporna. På sjukhuset träffar hon olyckskamrater som liksom sitter i samma båt. Men skillnaden är tydlig. De kan inte komma ifrån sin oro utan tankarna snurrar hela tiden kring benen